האומר התקבל. (ה) בירושלמי תנא התקבל לאחר הגיזקין ואחריו מי שלחוה וכן גרסה לר"ת דהגיזקין תנא בתר השולח משום דאיירי במילי דהוה מפני תיקון העולם והשתא הדר למילתיה דאיירי בשליחות ואיידי דאיירי באומר לשמים תנו לו לשלשה כתבו וחתנו תנא בתריה מי שלחוה דאיירי נמי באומר כתבו ואיידי דתנא במי שלחוה במגורשת ואיכא מגורשת תנא בתריה הזורק דקתני בה מחלה על מחלה מגורשת ואיכא מגורשת":

הא שויתיה שליח. השתא סלקא דעתין דלא אילטריך למיתני התקבל אלא למידק דכי היכי דהתקבל דוקא בלא שויתיה שליח הולך נמי דוקא בלא שויתיה שליח:

דילמא בהילוך. ליט מגיה אלא כלומר דילמא איכא דתני הילך: **איש** לקבלה ואשה להולכה מאי. משום דבגט אשה בהולכה לא שייכא בקבלה משום הכי קבעי בשלמא.

האומר "התקבל גט זה לאשתי" או "הולך גט זה לאשתי" "אם רצה לחזור יחזור. "האשה שאמרה "התקבל לי גיטי" אם רצה לחזור לא יחזור "לפיכך אם אמר לו הבעל "אי איפשי שתקבל לה אלא הולך ותן לה" אם רצה לחזור יחזור "אי איפשי" הא לא אמר "אי איפשי" אם רצה לחזור לא יחזור ש"מ "הולך" כזכי דמי, דילמא בהילך פשיטא-איש הוי שליח להולכה שכן בעל מוליך גט לאשתו ואשה הויא שליח לקבלה שכן אשה מקבלת גיטה מיד בעלה, איש לקבלה והאשה להולכה מאי? ת"ש דהאומר התקבל גט זה לאשתי או הולך גט זה לאשתי אם רצה לחזור יחזור, האשה שאמרה התקבל לי גיטי אם רצה לחזור לא יחזור מאי לאו בחד שליח וש"מ כשר *לקבלה-כשר להולכה, לא, בשני שלוחין תא שמע לפיכך אם אמר לו הבעל "אי איפשי שתקבל לה אלא הולך ותן לה אם רצה לחזור יחזור והא הכא בחד שליח הוא וש"מ כשר לקבלה כשר להולכה פשוט מינה "איש הוי שליח לקבלה שכן אב מקבל גט לבתו-קטנה, אשה להולכה תיבעי לך, מאי? אמר רב מרי ת"ש "אף הנשים שאין נאמנות לומר מת בעלה נאמנות להביא את גיטה והתם הולכה היא, אמר רב אשי מסיפא נמי שמע מינה דקתני סיפא "האשה עצמה מביאה את גיטה ובלבד שהיא צריכה לומר בפני נכתב ובפני נחתם ואוקימנא בהולכה "ש"מ: איתמר "הבא לי גיטי, ואשתך אמרה התקבל לי גיטי, והוא אמר הילך כמה שאמרה אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה אמר רב "אפילו הגיע גט לידה אינה מגורשת, שמע מינה אדיבורא דידיה קא סמיך, דאי אדיבורא דידה קא סמיך מכי מטי גיטא לידה מידא תיגרש אמר רב אשי הכי השתא בשלמא

"הולך" כזכי דמי: **דלמא בהילך**. בהך סיפא לא מיתני הולך ותן לה אלא הילך ותן לה, דהילך "הילך כדקתמרה היא ואי לאו דתמני "לא אפשי" הוה ליה שליח לקבלה: **פשיטא איש**. זכר יכול ליעשות שליח לבעל להולכה כיון דאיתרבי שליחות מקבלת פשיטא דודאי זכר להולכה רבי: **שכן בעל**. עליו להוליך גט לאשתו ובמילי דאיהו כשר שלוחו נמי כשר: **ואשה**. לאחרת פשיטא לן דהויא שליח לחברתה לקבלה מאחר דרבי קרא שליחות לקבלה מושלחה מביאו קרי ביה ושלחה: **שכן**. היא עצמה מקבלת גיטה: **לימא מאי**. מי אמרי' כיון דהוא עצמו לאו בר קבלה הוא אלא בני קבלה מיהו וכן לענין הולכה בתשה: **כמה שליח**. קתמר דבין מ"ל בעל הולך בין מ"ל התקבל הוי שליח להולכה ולא אמרה ליה אלא מעיקרא להתקבל הוי שליח לקבלה אלמא ההוא דתכסר לגיזה שליח לבעל להולכה מכסר להיות שליח לאשה לקבלה: **לא כשני שלוחין**. וה"ק הבעל אמר לאיש בין התקבל בין הולך לשון הולכה היא, ולאשה אמרה בין התקבל לשון קבלה היא, ונתנו לה הבעל, אם רצה לחזור לא יחזור ולא תשליח דרישא קאי: **ופא כלא דאמר שליח הוא**. להתא דאמרה ליה אי התקבל מ"ל אי לאיפשי שתקבל אלא הולך: **פשוט מינה איש דכוי שליח לקבלה**. כלומר מהרתי בעיין דבעיינן לעיל הדא מינה לאמפשט מינה דאיכא למימר מתני' בתשה קמיירי דכשר אף לקבלה ודין הוא שהרי מינו שהוא לאוי לקבלה בגט של בתו קטנה שהתורה זכתה לו לקבל קידושיה כדילפינן בכתובות (דף מו:) מוילאה תוקם אין בכסף ולקבל את גיטה דכתיב "ולאה" והיתה לאיש "איתקש ליאיה להויה הלך בשליחות נמי כשר תכל תשה להולכה אכתי מיבעי לן: **אף הנשים כו'**. המוחה וכת חמוחה לרתה וידמתה וכת בעלה: **ומסתם סולכה היא**. דקתני להביא: **ואוקימנא בהולכה**. בפרק *קמא מדקתני לריכה לומר "בפני נכתב" והוינן בה מכי מטא גיטא לידה מיגרשה לה ומהרלינן דתמר לה "הוי שליח להולכה עד דמטית התם": **ס"ג הכא לי גיטי ותשתך אמרה התקבל לי גיטי**. **האשה שאמרה** לבעל "תשתך אמרה התקבל לי גיטי": **והוא אומר**. הבעל אמר לו הילך כמה שאמרה: **אפי' הגיע גט לידה אינה מגורשת**. כדמפרש וחזיל: **ש"מ**. דמתן דאמר לשליח "הילך כמה שאמרה מהלכך" אדיבורא דידיה סמיך-אדעתא דידיבורא דשליח קאמר ליה הא "הילך כמה שאמרה" דמהימנת לי דשליח לקבלה את הילכך אינה מגורשת הא דשליחות קבלה יהיב ניהליה ולא אדעתא דהולכה, ושליח לקבלה לא הוי ותפשטו מינה בעיא דאיבעיא לן בב"ש בהשולך את התמרין אדיבורא דשליח סמיך: **דלי אדיבורא דידה סמיך**. והכי קאמר ליה "אגא לא ידענא אלא כדאמרה אינה מגורשת". דהא בעל נמי שליח להולכה שויה: הכי

האומר התקבל: **רבה לחזור**. הבעל: **יחזור**. דגט-חוב הוא לה ואין חבין לאדם אלא מדעתו ליעשות לו שליח לחובתו: **לא יחזור**. כיון דאיתיה שויתיה שליח הרי הוא כידה ונתגרשה מיד בקבלתו של זה: **לפיכך**. כיון דאמרן יאין יכול לחזור לאין לו תקנה לחזור אלא"כ אמר לו הבעל לזה שעשהה אותו שליח לקבלה "אי אפשי שתקבל לה להיות כידה אלא שליח שלי אתה להוליכו לידה": **אם רצה לחזור**. כל זמן שלא הגיע גט לידה: **יחזור**. שאינה מתגרשת אלא מדעת המגרש והרי אמר לה יהא גט עד שיגיע גט לידה: **אף האומרת טול לי גיטי**. לשון קבלה הוא: **גמ' מעמא דלא שויתיה שליח לקבלה**. "הילך גט זה לאשתי" קאי דקתני מתני' יחזור ומיירי בדלא שויתיה שליח לקבלה ובעל לאו בר שויה שליח לקבלה הוא דהא חוב הוא לה והכא הוא דקאמרינן יחזור: **הא שויתיה שליח לקבלה**. וקאמר אי הולך: **לא יחזור**. דלא עקריה משליחותא דידה: **אלמא הולך כזכי דמי**. ופלוגתא היא בפ"ק (לעיל דף יד.): **לא, לעולם לאו כזכי דמי**. ואפילו שויתיה אי שליח לקבלה ואמר לו אי הולך" מישתר עקריה משליחותא ושוייה אי שליח להולכה והאי דקתני מתני' בדלא שויתיה שליח משום "התקבל" נקט לה דהתקבל אילטריכא ליה לאמשמעי' דאע"ג דלא שויתיה אי שליח ובעל נמי לאו בר שויה שליח לקבלה הוא אלא להולכה ואי הולך לא אמר "הולך" אפ"ה כי מטא גט לידה מיהא מגורשת: **לא ליהוי גיטא**. דהא לאו להולכה שויה שליח ולקבלה נמי לא בר שויה שליח הוא: **קמ"ל**. דהתקבל" דקתמר ליה "התקבל והולך" קאמר דאדם יודע שאין לו שליחות לקבלה ואילו דתנא "התקבל" תנא "הולך" דהכי קאמר מתני' בין שאמר בעל בלשון קבלה בין שאמר בלשון הולכה הוי שליח להולכה: **מאי לאו**. אתרוייהו מילי דתנא לעיל מינה קאי לא שנא כי אמר הבעל "קבלה" ולא שנא "הולכה" אי שויתיה אי שליח לקבלה מעיקרא לא יחזור ש"מ דאמר לה "אי אפשי שתקבל אלא הולך" ותן לה, דהילך" דאי אי לאו דאמר "אי אפשי" הוה ליה כדרישא קאי: **ופא כלא דאמר שליח הוא**. להתא דאמרה ליה אי התקבל מ"ל אי לאיפשי שתקבל אלא הולך: **פשוט מינה אי דכוי שליח לקבלה**. כלומר מהרתי בעיין דבעיינן לעיל הדא מינה לאמפשט מינה דאיכא למימר מתני' בתשה קמיירי דכשר אף לקבלה ודין הוא שהרי מינו שהוא לאוי לקבלה בגט של בתו קטנה שהתורה זכתה לו לקבל קידושיה כדילפינן בכתובות (דף מו:) מוילאה תוקם אין בכסף ולקבל את גיטה דכתיב "ולאה" והיתה לאיש "איתקש ליאיה להויה הלך בשליחות נמי כשר תכל תשה להולכה אכתי מיבעי לן: **אף הנשים כו'**. המוחה וכת חמוחה לרתה וידמתה וכת בעלה: **ומסתם סולכה היא**. דקתני להביא: **ואוקימנא בהולכה**. בפרק *קמא מדקתני לריכה לומר "בפני נכתב" והוינן בה מכי מטא גיטא לידה מיגרשה לה ומהרלינן דתמר לה "הוי שליח להולכה עד דמטית התם": **ס"ג הכא לי גיטי ותשתך אמרה התקבל לי גיטי**. **האשה שאמרה** לבעל "תשתך אמרה התקבל לי גיטי": **והוא אומר**. הבעל אמר לו הילך כמה שאמרה: **אפי' הגיע גט לידה אינה מגורשת**. כדמפרש וחזיל: **ש"מ**. דמתן דאמר לשליח "הילך כמה שאמרה מהלכך" אדיבורא דידיה סמיך-אדעתא דידיבורא דשליח קאמר ליה הא "הילך כמה שאמרה" דמהימנת לי דשליח לקבלה את הילכך אינה מגורשת הא דשליחות קבלה יהיב ניהליה ולא אדעתא דהולכה, ושליח לקבלה לא הוי ותפשטו מינה בעיא דאיבעיא לן בב"ש בהשולך את התמרין אדיבורא דשליח סמיך: **דלי אדיבורא דידה סמיך**. והכי קאמר ליה "אגא לא ידענא אלא כדאמרה אינה מגורשת". דהא בעל נמי שליח להולכה שויה: הכי

(ה) כ"ה מסקנה המשנה בירושלמי אם רצה לחזיר יחזיר וזהו שהולך כגיטו לפרש דרולה להחזיר ולבעל וכו'. ב) לפנינו הגירסא כמו שאמרה ואולי דגיטו היה גורם כמו שאמרת.

עין משפט נר מצוה

א א מיי' פ"ו מהל' גירושין הל"י סמג עשין ג טוש"ע אה"ע סי' קמ סעיף ח וסי' קמ"ז סעי' נט:

ב ב מיי' שם הל"ז וסמג שם טוש"ע שם סי' קמ סעי' ג:

ג ג מיי' שם הל"י טוש"ע שם סעי' ו:

ד ד מיי' שם הל"ט טוש"ע שם סעי' ד: [ומפרש"י לקמן עא: ד"ה עצמה וכו' וד"ה כה אמר וכו' מוכח שסידורו היה מי שלחוה קודם התקבל]

ה ה ו מיי' שם הל"ו סמג שם טוש"ע שם סי' קמ"ח סעי' לא:

ו ו ח מיי' שם הל"ח סמג שם טוש"ע שם סי' קמ סעי' ח:

תוספות רי"ד

האומר התקבל גט זה לאשתי או הולך גט זה לאשתי אם רצה לחזור יחזור האשה שאמרה התקבל לי גיטי אם לפיכך אם אמר לי אי אפשי שתקבל לה אלא הולך ותן לה אם רצה לחזור יחזור אם אמר לי אי אפשי שתקבל לה אלא הולך ותן לה אם רצה להחזיר יחזיר רשב"א אף האומרת טול לי גיטי אם רצה לחזור לא יחזיר. פי' בעל שאמר התקבל גט זה לאשתי כך הוא כאילו אומר הולך שאין הבעל מסמכה שליח לקבלה כ"א להולכה הילכך בין אם אמר הולך בין אם אמר התקבל ורצה להחזיר ולבטל השליחות יכול לבטל אבל האשה שאמרה התקבל לי גיטי ומסרו הבעל לידו בחזרת קבלה אינו יכול להחזירו שיר השליח כיר האשה דמיא אך אם יאמר הבעל אי אפשי שתקבל לה אלא הולך ותן לה [אם רצה להחזיר יחזיר] רשב"א אף האומרת לשליח טול לי גיטי כאומרת התקבל דמי ואם רצה להחזיר לא יחזיר. פשיטא לי איש דיי שליח להולכה שכן בעל מוליך גט לאשתו אשה הויא שליח לקבלה שכן אשה מקבלת גיטה מיד בעלה איש לקבלה ואשה להולכה מאי ופשטי' דאיש נמי הוי שליח לקבלה שכן אב מקבל גט לבתו קטנה ואשה נמי הוי שליח להולכה שכן אשה עצמה מביאה גיטה מסרינן הדם דתנן אשה עצמה מביאה גיטה ובלבד שתהא צריכה לומר בפני נכתב ובפני נחתם. איתמר הבא לי גיטי והלך השליח ואמר לבעל אשתך אמרה התקבל לי גיטי והוא אמר לו הילך כמו כ) שאמרת אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה אמר רב אפילו הגיע הגט לידה אינה מגורשת משום דעקריה שליח לשליחותיה דאמר שליח לקבלה הוא ולא) להולכה לא הוינא

נוטא/מבנה

בגמ' אמר האמנים גלים לגב: והלכך לקבלה

נוטא/מבנה

האם "הולך" כזכי (ואם הוא גלים לקבלה, האשה מתגרשת מיד)

נוטא

האם איש או אשה יכולים לקבל ולהוליך

מבנה

בהתחלה, בגמ' מנסה לסוכם דאמר א' (בלי לתיחס לאינו) יכול לבטל גיטה

אחר כך

בגמ' מוכיח מאין יכול לבטל ולכך יגמ קבלה

נוטא

עד אי סומך בגמ' בטיעוה מלא גלים לקחת לא - ומעצם מאחר גלים אדיבורא (על הגלים) - אדיבורא ד"ה

דגרסות הב"ח

(ה) תוס' ד"ה האומר התקבל כ"כ וכן כתבו הגהות תוס' דף עב. ד"ה ומשום כיסופא אבל הרא"ש סידר פ' התקבל אחר פ' מי שלחוה:

* דאמר מתיבו ולכך ופיתה לאיש אחר.

[לעיל יד. לקמן סג:]

[לעיל יד. לב:]

* אין בגיטין פ"ג הלכה מ"ב

כשר להולכה כשר לקבלה כל"ל מ"ד

* דאותו מקום אינו לקבלה הילכך להולכה

לעיל נג: אינו לקבלה הילכך להולכה

שם דף ה.

כ"מ עו. מ"ש

* סוגריים אלו אינם לשם דלון - אלא לתמה הבדי לאוי אתולך על לנחמן. אחרי הסוגריים יבואו הקפות על לינו על לנחמן מאקורות

[נ"ל שני דף כה.]